

Τὸ χωρίον ἐν τούτοις εἶναι ἄξιον περιεργείας. Δύναται τις ἐκεῖ νὰ σπουδάσῃ ἐπωφελῶς τὸ παρελθόν.

Οἱ οἰκίσκοι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων λογοῦνται χρόνων, δὲν παρεμορφώθησαν δὲ ὑπὸ τῆς νεωτέρας ἀνέσεως.

Τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρίας Νικὸλ ἦν καταλληλότερον νὰ φιλοξενήσῃ στρατιώτας καὶ θωρακοφόρους ἢ ἀντιπροσώπους ἐμπόρων. Ἐν τούτοις ἦν ἀρκούντως καθαρόν καὶ εὐπρεπές.

Εἰς τὸν κρότον τῆς ἀμάξης μικρὰ εὐχαρὶς ὑπηρετίς ἔσπευσεν εἰς τὴν θύραν, ὡπισθοδρόμησε δ' ἔκθαμβος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κομψῆς παρισιανῆς καλοῦσα τὴν ξενοδόχον, ἥτις ἐνεφανίσθη ἀμέσως.

Αὕτη ἦν ρωμαλέα καὶ εὐρωστος γυνή, τὸ εὐτραπὲς τῆς ὁποίας ἐμαρτύρει καλλιστην μάγειρον.

Ἀνεγνώρισεν ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν Κλαύδιον Κέρανδάλ, ὃν ἐνηγκαλίσθη.

— Πῶς! σύ, παιδί μου, εἶπεν αὐτῇ. Καὶρὸν ἔχομε νὰ σε ἰδοῦμε! Χριστέ μου! εἶσαι ἀκριβοῦρητος ὅσον ναπολεόνι.

— Ναί, εἶμαι ἐγώ, κυρία Νικὸλ! Σοὶ φέρω μίαν κυρίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἤλθα μαζὺ ἐκ Παρισίων. Ἦθελε νὰ μείνῃ εἰς Βάν, διὰ νὰ περάσῃ ὀλίγον τὴν ὥραν της, καὶ ἐγὼ τὴν παρεκίνησα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Καὶ χαμηλοφώνως προσέθηκεν εἰς τὸ οὖς τῆς ξενοδόχου:

— Ἐχει λύπας, ὡς φαίνεται. Πρόσεξέ την, σοὶ τὴν συνιστῶ.

— Νὰ ἦσαι ἡσυχος. Καὶ τί γίνεσαι λοιπόν, Κλαυδίε μου;

— Ἐγὼ εἶμαι ἰατρός τώρα.

— Ἐλα πάλιν νὰ σε φιλήσω, παιδί μου.

Καὶ ἐκ νέου ἐναγκαλισθεῖσα ἡσπάσθη αὐτὸν ἀπειράκις.

Στραφεῖσα εἶτα πρὸς τὴν κρεολὴν εἶπεν αὐτῇ:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ σχεδὸν τὸ ἀνέθρεψα αὐτὸ τὸ παιδί καὶ χαίρομαι ποῦ τὸ βλέπω σπουδασμένον. Ὁ μακαρίτης μου καὶ ὁ πατέρας του ἦσαν στενοὶ φίλοι. Πηγαίνεις εἰς Πενοέ, Κλαυδίε;

— Ναί, δι' ὀλίγας ἡμέρας ἔχω ἓνα ἄρρωστον εἰς Λοριάν, εἰς τὸν ὅποιον ἐξετέλεσε σοβαρὰν ἐγχείρησιν ὁ καθηγητής μου. Ἐπικίνδυνον ἐγχείρισιν, κυρία Νικὸλ... διὰ τὸν πάσχοντα, ἐννοεῖται. Πρέπει νὰ πηγαίνω εἰς Λοριάν δύο φορὰς καθ' ἑβδομάδα τούλάχιστον. Θὰ περῶ ἀπ' ἐδῶ.

— Θὰ ἔρχεσαι νὰ μὰς βλέπῃς, εἶπεν ἡ ξενοδόχος καμμουσα τὸν ὀφθαλμὸν καὶ δεικνύουσα τὴν Ζουάνναν.

— Ναί, κυρία Νικὸλ, συχνά.

Ἡ μικρὰ ροδοπάρειος ὑπηρετίς, ἡ Νιὸτ Κουσάκ, εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ ὠραιότερον τοῦ ξενοδοχείου δωμάτιον τὸν μάρσιππον καὶ τὸν σάκκον τῆς Ζουάννας.

Ἡ κρεολή, θερμανθεῖσα ἐν τῇ πυρᾷ, ἀφῆρεσε τὸ ἐκ γυναικικοῦ ἐπανεωφύριόν της καὶ ἐφάνη θελκτικωτάτῃ ἐν τῇ μελανῇ ἐκ μεταξίνου ὑφάσματος περιβολῇ της. Ἡ μελανὴ αὐτῆς κόμη, ἐν ἀταξίᾳ ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ ταξιδίου, περιέβαλεν ἐπιχαρίτως τὸ ἐξάσιον μέτωπόν της.

Ἡ ξενοδόχος ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Μὴ φοβῆσαι, παιδί μου, εἶπεν αὐτῇ μετὰ μητρικῆς ἀγαθότητος. Θὰ σε περιποιηθοῦμε καὶ θὰ ἰδῇς πῶς εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ. Ζεστάσου καλά. Ἡ Νιὸτ εἶναι ἑξυπνη καὶ καλὸ κορίτσι θὰ ἀνάψῃ φωτιὰ εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Θὰ τρώγῃς ὅταν θέλῃς.

Ἡ Ζουάννα κατέστη μᾶλλον εὐχαρὶς. Ἡσθάνετο ἐαυτὴν περιβαλλομένην ὑπὸ ἀτμοσφαιρας ἐντίμου καὶ τρυφεράς.

Ἡὐχαρίστησε τὸν Κλαύδιον ὅτι ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς Ἐλβὲν καὶ ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὴν κατοικίαν.

Τὸ μαγειρεῖον ἦν λίαν καθαρίον, ἐπὶ τινος δὲ τραπέζης ἐν μέσῳ αὐτοῦ προμήθειαι λαχάνων καὶ ἰχθύων εἶχον ἀποτεθεῖ διὰ τὸ πρόγευμα.

Διὰ πλατείας θύρας, ἄνευ θυροφύλλων, εἰσῆρχετο τις εἰς εὐρείαν αἴθουσαν, ἐν ἣ χωρικοὶ καὶ ἀμαξηλάται ἔπινον καὶ ἔτρωγον εἰς χωριστὰς τραπέζας συνομιλοῦντες μεταξὺ τῶν ἀθούρων.

Ἡ Ζουάννα ἦν εἰς ἄκρον εὐχαριστημένη. Ἡ καλὴ φυσιογνωμία τῆς κυρίας Νικὸλ ἐνεθάρρυνεν αὐτήν, τὰ δὲ μειδιήματα τῆς μικρᾶς Νιὸτ ἐχαροποιοῦν αὐτήν.

Ἦθελε νὰ προσκαλέσῃ τὸν ὁδηγόν της νὰ προγευματίσῃ μετ' αὐτοῦ, πλὴν δὲν ἐτόλμα.

Ἡ ξενοδόχος ἤλθεν εἰς βοήθειαν αὐτῆς.

— Δὲν θὰ μὰς ἀφήσῃς, χωρὶς νὰ φάγῃς τίποτε, Κλαυδίε μου, εἶπεν αὐτῇ. Μία νύκτα εἰς τὸν σιδηρόδρομον κουράζει καὶ θὰ φθάσῃς ἀργὰ εἰς Πενοέ. Εἶναι ἀπ' ἐδῶ τρεῖς λεῦγαι ποῦ ἀξίζουν διὰ πέντε. Ἐλα θὰ κρατήσῃς συντροφιά εἰς τὴν ὡραίαν συνταξιδιωτίσάν σου, θέλεις;

Ἡ πρότασις ἐπλήρου τὸν διακαέστερον πόθον τοῦ νεανίου.

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἡσθάνετο οἶονε ψυχος εἰς τὴν καρδίαν ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι θὰ ἐχωρίζετο τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣν δὲν ἐγνώριζεν, εἰμὴ πρὸ ὀλίγων ὥρων, καὶ πρὸς ἣν ἡσθάνετο τοῦ λοιποῦ δεδουλευμένην τὴν ζώην του.

— ὦ! ναί, κύριε Κλαυδίε, εἶπεν ἡ Νιὸτ μείνατε λοιπόν. Θὰ φθάσετε γρήγορα εἰς Πενοέ. Τὸ ἄλογο θὰ ξεκουρασθῇ καὶ θὰ τρέχῃ περισσότερον.

Δὲν ἀνέμεινε παρακλήσεις.

Ἡ Ζουάννα, ἥτις ἤκουσε τὴν πρόσκλησιν, εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐνῷ ἡ Νιὸτ παρέθετε τὴν τραπέζαν εἰς μικράν τινα αἴθουσαν, προωρισμένην διὰ τοὺς διακεκριμένους τῶν ξένων.

— Ποία εἶναι αὕτη ἡ νέα; ἠρώτησε τὸν Κλαύδιον ἡ ξενοδόχος.

Δὲν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς. Ἦρχετο ἐκ Παρισίων. Ἦθελε νὰ ζήσῃ μόνῃ ἐπὶ τινα χρόνον, ἕνεκα θλίψεων...

— Θὰ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖναις ταῖς γυναῖκες... παρετήρησεν ἡ κυρία Νικὸλ.

Ἄλλ' ὁ Κλαύδιος ἐπέβαλεν αὐτῇ σιωπὴν.

Βεβαίως ὄχι. Ἦτο τόσῳ εὐγενῆς καὶ ἐπιφυλακτικῇ! Ἦτο, ὡς ἐφαίνετο, παιδωγός.

Ἡ κυρία Νικὸλ διέκοψεν αὐτόν:

— Καθὼς ἡ δεσποινὶς Σιμονὲ εἰς Σαιν-Ζιλδὰς.

— Ἰσως.

— Κακόμοιρα κορίτσια, εἶπεν ἡ καλὴ γυνή. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα, εἶναι καθὼς αἱ ὑπηρετίαι.

— Φεῦ! εἶπε στενάξας ὁ Κλαύδιος.

— Νὰ ἦσαι ἡσυχος καὶ ἔχε πεποίθῃσιν εἰς τὴν παλαιάν σου φίλην. Θὰ τὴν περιποιηθοῦμε. Θὰ περάσῃ καλά ἐδῶ καὶ δὲν θὰ τῆς κοστίσῃ ἀκριβά.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὅτε ἡ κρεολὴ κατήλθε τὴν πλατεῖαν εἰς τὸ βάθος τοῦ μαγειρείου κλίμακα, ὁ Κλαύδιος ἔμεινε ἀποθαυμάζων αὐτήν.

[Ἔπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! εἶπεν ὁ Κάρολος, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. . . Ἄλλ' ἐπιστεῦομεν ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνες ἀμαρτίαν, λέγων ἡμῖν, ἂν αὐριον θὰ ἔχωμεν καλὸν ἢ κακὸν καιρὸν.

— Σήμερον εἶναι καλός, ὅθεν πρέπει νὰ φοβῆσθε, ὅτι αὐριον θὰ ἦναι κακός. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρικυμίας εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς γαλήνης. . . καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης, ὁ φόβος τῆς τρικυμίας. Ὁ ἀνεμος οὗτος, ὁ ὁποῖος σπρώχνει τὴν γαλῆραν μὰς νὰ πλῆρ τόσον εὐτυχῶς τὸ δειλινόν, ἡμπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ναυαγήσῃ τὸ βράδυ.

— Οἱ ἅγιοι τοῦ παραδείσου νὰ μὰς φυλάξωσιν! . . . ἀλλ' οἱ λόγοι σου εἶναι πικροί.

— Πρέπει ἢ ἡμποροῦν νὰ ἐξέρχωνται διαφορετικοὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου;

— Εἶσαι λοιπόν δυστυχής;

— Καὶ τί! δὲν εἴσθε καὶ ὑμεῖς;

— Τὸ ἐλπίζομεν. Ὅταν ὁ ἅγιος πατὴρ θέσῃ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας κεφαλῆς τὸ στέμμα τῆς Σικελίας, καὶ τὸ ξίφος ἡμῶν τὴν κατακτήσῃ, πιστεύομεν ὅτι θὰ ἡμεθα εὐτυχεῖς.

— Ἡ ἐλπίς! . . . Αὕτη εἶναι ἀπατηλὴ σύντροφος, ἡ ὁποία μὰς σπρώχνει εἰς τὸν ἀνῆφορον τῆς ζωῆς, ὅταν τὸ σῶμά μας ἦναι κοπιασμένον καὶ οἱ πόδες μας καθημαγμένοι ἐκ τῆς τραχείας ὁδοῦ. Ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἀγωνιᾷ πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ποθομένου. Ἡ δὲ κατάστασις αὕτη εἶναι βάσανος, καὶ ὅμως εἶναι ἡ μόνη, ἡ ὁποία δι' ἡμᾶς εἶναι ἡ ὀλιγώτερον πικρά. Ἄλλ' ὅταν φθάσετε εἰς τὴν κορυφήν, θὰ

ρίψετε τὸ βλέμμα εἰς τὸ χάος καὶ ἡ σκο-
τοδίνη τῆς εὐτυχίας θὰ σὰς κάμῃ νὰ ὀ-
λισθήσετε καὶ νὰ καταπέσετε εἰς τὴν ἀ-
βυσσον, ὅπου δὲν ὑπάρχει φωνὴ νὰ σὰς
παρηγορήσῃ, οὔτε ἡχώ νὰ σὰς ἀπαντήσῃ
εἰς τὴν φωνὴν σὰς, οὔτε ἐλπίς . . .

— Καὶ σὺ τὸ ἐδοκίμασες ;

— Ἐκεῖ — εἶπεν ὁ πηδαλιούχος, δει-
κνύων πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας — ἐκεῖ,
εἰς τὴν γῆν ἐκείνην, εἶναι θαμμένη μὲ
ἓνα πτώμα κάθε μου χαρά. Ἡ ἡμέρα μου
ἤρχισε τὸ πρωὶ χαρούμενη, ἀλλὰ τὸ με-
σημέρι τὴν ἐδηλητήριασε τὸ ἔγκλημα . .
καὶ τὴν νύκτα μὲ βασανίζει ἡ λύσσα.

— Εἰξεύρεις λοιπὸν τὴν γῆν ἐκείνην ;

— Πῶς νὰ μὴ τὴν εἰξεύρω ; . . ἐκεῖ
ἐγεννήθη.

— Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν ! . .

Εἰπέ μου λοιπὸν, εἶναι τόσῃ ὠραία ἡ
γῆ αὕτη, ὅσῃ λέγεται ;

— Περισσότερον ἀφ' ὅσον ὁ πλέον ἀ-
πληστος δι' ἡδονὰς δύναται νὰ φαντασθῇ,
περισσότερον ἀφ' ὅσον ὁ πλέον φαντασιώ-
δης τροβαδούρος δύναται νὰ ἐπινοήσῃ.
Ἄν ἠΐξανεν ἐν αὐτῇ τὸ δένδρον τῆς γνῶ-
σεως καὶ τῆς ζωῆς, θὰ ἦτο ἀμάρτημα νὰ
παραπονῆται ὁ ἄνθρωπος, διότι ἐξωρίσθη
ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι ;

Τὰ χεῖλη τοῦ πηδαλιούχου ἔτρεμον,
θέλοντα νὰ προφέρωσι ταῦτοχρόνως σω-
ρεῖν ἰδεῶν, αἰτίνες ἀνέβλυζον ἀπὸ τοῦ
ἐγκεφάλου του. . . ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν
ν' ἀρθρώσουν ἢ μόνον καὶ διακεκομμένως :
— Θηριώδεις ! . . . θηριώδεις !

— Καὶ σὺ, γεννηθεὶς ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ,
πῶς τολμᾷς νὰ μεταχειρίζεσαι πρὸς βλάβ-
ην τῆς τὴν γνώμην καὶ τὴν χεῖρά σου ;
Δὲν γνωρίζεις ποῖαν ἀμοιβὴν λαμβάνουσιν
οἱ προδόται ; ἡ περιφρονεῖς αὐτήν ;

— Ἐγὼ προδότης ! εἰπετε ἀσύνετον λό-
γον, κόμη τοῦ Ἀνζιού . . . Ἄλλ' ἔστω !
καὶ σεῖς, ὁ ὅποιος ἐγεννήθητε εἰς τὴν
Γαλλίαν, πῶς ἐκπλήττεσθε διὰ μίαν προ-
δοσίαν ;

Ὁ Κάρολος ἐταράχθη, συνοφρυωθείς
κατὰ τρόπον τόσον φοβερόν, ὥστε αἱ κό-
ραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπεκρύβησαν, καὶ
διὰ φωνῆς συγκεκινημένης εἶπε :

— Διατί καταρᾶσαι τὴν ἡμετέραν πα-
τρίδα ; Ἡ ἀτιμία εἶναι φυτόν, τὸ ὅποιον
φύεται εἰς μόνην τὴν χώραν ἡμῶν ; ἡ εἶ-
ναι κολοσσιαῖον δένδρον, τὸ ὅποιον ἐκ-
τείνει τοὺς σκοτεινοὺς κλάδους του ἐφ' ὅ-
λην τὴν οἰκουμένην ; Εἴτε δριμύ εἶναι τὸ
κλίμα, εἴτε συγκερασμένον, εἴτε γλαυκὸς
εἶναι ὁ οὐρανός, ὡς εἰς τὴν Ἀνατολήν, εἴτε
συννεφώδης ὡς εἰς τὴν ἄρκτον . . ., οὔτε
τὸ κλίμα, οὔτε ὁ οὐρανὸς θὰ ἐμποδίσωσιν
αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ν' αὐξήσῃ. . . Αἱ ρίζαι του εἴ-
ναι εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ναί,
ἡ γῆ εἶναι πλήρης κακούργων καὶ θυμά-
των. Ἀλλὰ σὺ, πρὶν ἢ ὀνομάσῃς ἡμᾶς κα-
κούργους, ἀπόδειξον ἡμῖν, ὅτι εἶσαι ἀθώ-
ος. Ἐντοσούτῃ, μάθε ὅτι σὲ θεωροῦμεν
ὡς προδότην καὶ σὲ βδελυσσόμεθα. Ἄν
τὸ ἔγκλημα ἦναι ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν εἴ-
ναι ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ. Κύτταξε, ἂν
τολμᾷς, τὰ κρεῖνα τῆς Γαλλίας, καὶ ἂν

οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἀντέχουσιν εἰς τὴν λάμ-
ψιν των, θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν ἔχουσι κηλίδα.

— Θὰ ἔχωσι.

— Ὡ ! τότε, εἴθε νὰ καταστραφῇ ἡ
ἡμετέρα οἰκογένεια, καὶ οὐδ' ἡ ἀνάμνησις
αὐτῆς νὰ μείνῃ πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Τώρα,
ἂν ἡ πατρίς προσέβαλλεν ἡμᾶς, ἀντὶ νὰ
βυθίσωμεν τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὰ στήθη
τῆς, θὰ ἐβυθίζομεν αὐτὸ εἰς τὰ ἰδικά μας.
Ἄν δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὴν δυσ-
τυχίαν σου, ἀποθάνων, ἄλλως ζῆθι, ἂν ἀ-
γαπᾷς τὴν ζωὴν, καὶ ἔσο ἀτιμος . .

— Κόμη, εἶπεν ὁ πηδαλιούχος, ἔχων
συνεσφιγμέναις τὰς πυγμὰς· κόμη, εἰπετε
ἀσυνέτους λόγους. Ποῖος εἴθε καὶ θέ-
λετε ν' ἀπονέμητε αὐθαίρετως τὸν ἔπαινον
καὶ τὴν μομφήν ; Μάθετε . . . σεῖς, τὸν
ὁποῖον ἴσως ὁ οὐρανὸς ἔχη προωρισμένον
νὰ κυβερνήσῃτε πλῆθος ἀνθρώπων . . ὅτι,
ἂν κατέχετε θέσιν ἀνωτέραν τῶν ἄλλων,
δὲν ὑπερτερεῖτε αὐτοὺς καὶ κατὰ τὴν σύ-
νεσιν . . ὅτι εἴθε ἀσθενὴς καὶ βλάξ, ὡς
εἶναι καὶ ἐκεῖνοι . . ὅτι εἴθε πηλός, ὡς
αὐτοί, ἀλλὰ μᾶλλον οἰηματίας . . μά-
θετε, λέγω, ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠνέφξε λυσσῶδῶς
τὰ ἱμάτιά του καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Κάρο-
λον περὶ τὴν ὁσπύρ αὐτοῦ σιδηροῦν κρί-
κον, ὅστις εἶχε καταπληγῶσι τὰς πλευ-
ράς του, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔπιπτον στα-
γόνες μέλανος καὶ σερπήνους αἵματος.

Ὁ Κάρολος ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος,
ἀνακράζας :

— Αὕτη εἶναι φρικώδης βάσανος !

— Πιστεύετε λοιπὸν τώρα, ὅτι φο-
βοῦμαι τὸν θάνατον ; Δὲν βλέπετε ὅτι
ἐκάστη τῶν πληγῶν τούτων μὲ βασανί-
ζει χιλιάκις περισσότερο ἢ ὅσον εἶναι ἀ-
ναγκαῖον ὅπως ἀποθάνῃ τις ; Ἰδοὺ, ἡ
ζωή μου διέρχεται διὰ βασάνων, τὰς ὁ-
ποίας ἐγὼ αὐτὸς παρεσκεύασα, καὶ φθί-
νει ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. Ἄλλ' ὅταν πλησιάζῃ
νὰ σθεσθῇ, καταβάλλω πᾶσαν προσπά-
θειαν ὅπως τὴν ἀναζωπυρήσω, διότι εἴ-
ναι παρακαταθήκη ἐκδικήσεως καὶ λύσ-
σης.

— Καὶ τί λοιπὸν σὲ κατέστησε τόσον
σκληρὸν κατὰ τοῦ σώματός σου καὶ κατὰ
τῆς πατρίδος σου ; Ὑπάρχει τι ἐν τῷ κό-
σμῳ, δυνάμενον νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωὴν,
μεθ' ὅλον τὸ αἶσχος καὶ τὴν λύπην ;

Ὁ πηδαλιούχος δὲν ἀπήντησεν. Ὁ δὲ
Κάρολος ἐξηκολούθησε :

— Νοῦς ἐξημμένος ὑπὸ τῆς νόσου,
ἡ τοῦ πάθους, λογικὸν νεκρόν, ψυχὴ τε-
ταραγμένη ὑπὸ τῆς λύσεως, δύναται μό-
νον νὰ συλλαβῶσι τοιαῦτα σχέδια.

— Κάρολε, ἀπήντησεν ὁ πηδαλιούχος
διὰ πνιγόμενης φωνῆς, ἔχετε γενναίαν καρ-
δίαν ; Θέσατε ἐπ' αὐτῆς τὴν χεῖρα καὶ ἴ-
δετε ἂν δύναται νὰ ἀνθέξῃ εἰς μίαν διή-
γησιν.

— Εἶδομεν εἰς τὸ πλευρόν μας φονευ-
θέντας τοὺς πιστοτέρους τῶν ἡμετέρων
ὑποτελῶν, χωρὶς νὰ κλαύσωμεν, καθὼς
εἶδομεν, χωρὶς νὰ γελάσωμεν, τιθέμενον
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας τὸ στέμμα τῆς Προ-
βηγίας.

— Δὲν ἀρκεῖ.

— Εἴμεθα ἄνθρωποι. Ὑπερφυσικὰ πάθη
ζῆται παρὰ τῶν δαιμόνων ἢ τῶν ἀγγέ-
λων. Ἐν τούτοις, δοκίμασε.

— Τὸ θέλετε ;

— Καθ' ἃ φαίνεται, ἡ θέλησις ἡμῶν
δὲν ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἐγκε-
φάλου σου. . . Τὸ ἐπιθυμοῦμεν.

— Ἀκούσατε . . . καὶ ἐπειδὴ ὁ κακὸς
τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀμαρτίας σπόρος
δὲν δύναται νὰ καταστραφῇ, σεῖς, ὅστις
ἐγεννήθητε διὰ νὰ διοικήσετε αὐτόν, λά-
βετε ἀφορμὴν ἐκ τῆς διηγῆσεώς μου νὰ
τὸν βελτιώσετε. Εἰμαι βέβαιος, ὅτι δὲν
θὰ τὸ κατορθώσετε· ἀλλ' αὕτη εἶναι ἡ
ὁδός, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάραξεν εἰς τοὺς
βασίλεις τῆς γῆς. . . Οὐχὶ μακρὰν τῆς Νεα-
πόλεως, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πότζουολο,
ἦσαν δύο ὀχυρώτατα φρούρια, ἀνεγερθέντα
κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὑπὸ δύο βα-
ρόνων Λογγοδάρδων, ὅτε ὁ Ζότων διωρί-
σθη δούξ τοῦ Βενεθέντου, ὑπὸ τοῦ ἐνδό-
ξου βασιλέως Ὁταρίνου, ὁ ὅποιος, πλὴν
τῆς θαλάσσης, δὲν ἐγνώρισεν ἄλλα ὄρια
εἰς τὸ κράτος του. Ἐλέγετο ὅτι οἱ δύο
ἐκεῖνοι βαρόνοι, ἀγαπώμενοι ὡς ἀδελφοὶ
καὶ μὴ ὑποφέροντες νὰ μένωσι πολὺν και-
ρὸν κεχωρισμένοι ἀλλήλων, ἀνῆγειραν τὰ
φρούρια ἐκεῖνα πλησίον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου,
ὅτι οἱ πρῶτοι τῶν θεμελίων λίθοι ἐβάφη-
σαν διὰ τοῦ αἵματος ἀμφοτέρων . . . καὶ
ὅτι σοφὸς τις μάγος ἀνέγνωσεν ἐπ' αὐτῶν
τοιούτους ἐξορκισμοὺς καὶ ἐχάραξε τοι-
αῦτα μαγικὰ σημεῖα, ὥστε οἱ κύριοι τῶν
δύο φρουρίων θὰ ἦσαν πάντοτε στενοὶ φί-
λοι, ἄχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν
ὁ εἰς αὐτῶν, μισῶν τὸν ἕτερον, δι' ἀπάτης
θὰ ἐφονεύετο ὑπ' αὐτοῦ, ἐναντίον τῆς θε-
λήσεως τοῦ φονέως. Τότε δέ, προσέθετεν
ὁ χρησμός, τὰ δύο φρούρια θὰ ἔμενον ἐπ'
ὀλίγον χρόνον μόνον ὁρθία, διότι τὴν μα-
γείαν, ἡ ὁποία ἔγεινε διὰ τοῦ αἵματος
ἀμφοτέρων τῶν φίλων, θὰ διέλυε τὸ ὑπὸ
τῆς ὀργῆς χυθὲν αἷμα. Οἱμοὶ ! Ἡ προ-
φητεία αὕτη, ἐπαληθεύσασα μόνον ἐν μέ-
ρει, ἔπρεπε νὰ συντελεσθῇ ἐν ἐμοί, ὁ ὁ-
ποῖος εἰμαι ὁ δυστυχὴς κύριος ἐνὸς τῶν
φρουρίων ἐκείνων.

— Σεῖς, ἱππότης ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Κά-
ρολος, δεικνύων σέβας μεγαλειότερον, ἢ
πρὶν, πρὸς τὸν πηδαλιούχον.

— Εἰμαι πλάσμα, τὸ ὅποιον μέλλει
ν' ἀποθάνῃ, εἶπεν ὁ πηδαλιούχος συνο-
φρως· προσέξατε εἰς τὴν διήγησιν, καὶ
οὔτε λέξιν. Δὲν ἀξίζει νὰ τὴν διακόπτετε
διὰ τόσον εὐτελῶν παρατηρήσεων.

« Γινώσκете πῶς ἐννοοῦσι τὴν φιλίαν
ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου πάντα τὰ πάθη ἔχουσι
τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου τῆς ;

« Ὁ γυναικεῖος ἔρως εἶναι μηδὲν συγ-
κρινόμενος πρὸς αὐτήν.

« Ὁ πόθος οὗτος, τὸν ὅποιον γεννᾷ ἡ
ἐπιθυμία τῆς ἡδονῆς καὶ διατηρῇ ἡ ἐφῆ-
μερος καλλονή, τὴν ὁποίαν φθείρουσι τὰ
ἔτη, σβύνεται ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἡδονῇ.

« Ὁ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐρωμένης
πρυτανεύων λόγος, συχνάκις κάμνει ἡμᾶς
νὰ αἰσχυνώμεθα . . . καὶ ἂν τοῦτο δὲν συμ-
βῇ, ὁ χρόνος φονεῖ τὸ αἶσθημα . . . φθεί-
ρων τὰς ἀλύσεις τῆς ψυχῆς διὰ τοῦ αὐ-

Βεράρδος. Παρετέθη τὸ δεῖπνον, ἀλλ' ἡ παιδρότης δὲν παρεκάθησε μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀρχίζει ἡ φρικώδης ἱστορία. Ὁ Βεράρδος ἐγένετο σιωπηλὸς καὶ ὑπόπτος. Ἀντὶ τὰς μετ' αὐτῆς, μετέφυγεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μεσσηνέλλας ἐφαίνοντο συχνάκις ἐρυθροί. Καίναί μὲν, ὅτε μετέβλεπε μακρόθεν, ἔτρεχε νὰ με ἐναγκαλισθῇ μειδιώσα· ἀλλ' ἦσαν τὰ αὐτὰ χεῖλη, τὰ ὅποια ἐμειδίων, δὲν ἦτο ὅμως καὶ τὸ αὐτὸ μειδίωμα· ἦσαν αἱ αὐταὶ χεῖρες, αἱ ὅποια με ἐνηγκαλίζοντο, ἀλλὰ μόνις με ἡγγίζον καὶ ἀμέσως ἐπιπτον, ὥσπερ εἶχον τολμήσῃ πολύ. Ὁ ἱππότης ἐξηκολούθει νὰ μὰς ἐπισκέπτεται, μάλιστα δὲ βλέπων ἀναφυομένην μεταξὺ ἡμῶν τὴν διχόνοιαν, ἤρχετο νὰ εὐφραίνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ του. Μυστηριώδεις τι αἰσθημα μοὶ προήγγελλε τὴν ἔλευσίν του, ὅθεν ἀπεσυρόμην εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἔμενα ἐκεῖ ἀκίνητος, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους.

Ἐνὸς μὲν δὲ διέμενον ἐκεῖ, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἀλλ' αὐτὸς προσεποιεῖτο ὅτι δὲν προσεῖχε. Συχνάκις ἔλεγον αὐτῷ προσβλητικὸς λόγους, ὅπως προκαλέσω προσβλητικὴν ἀπάντησιν καὶ λάβω ἀφορμὴν νὰ ἐμπήξω τὸ ἐγχειρίδιόν μου εἰς τὸ στήθος του. Ἀλλ' αὐτός, ἀντὶ νὰ προσβληθῇ, εὗρισκε δι' ἐμὲ δικαιολογίας, τὰς ὁποίας ἐγὼ οὔτε ἤθελον, οὔτε ἠδυνάμην νὰ προτείνω. Οὕτω διηρχόμεθα τὸν καιρὸν πάντες ἐν σιωπῇ — σιωπῇ ὀργῆς καὶ ἀπειλῆς, ὁμοίᾳ πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία προηγείται συνήθως τῶν φυσικῶν καταστροφῶν. Ἀνέτειλεν ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ φωτισθῇ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ συγκαταριθμηθῇ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἔτους. Ἡ φύσις, ὥσπερ ἦτο ἐν γνώσει τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ διαπραχθῇ, κατέστησε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης φοβεράν. Φαῖα ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὸν ὀρίζοντα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἥλιος περιεβάλλετο, βλέπων ἀγρίως τὴν γῆν. Ἦτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' ἡ καταιγὶς ἐκμανεῖσα με ἠνάγκασε νὰ μείνω. Δι' ἐμὲ ἦτο βάσανος νὰ εὗρισκωμαι ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Βεράρδου· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην καὶ νὰ μὴ τὸν βλέπω, διότι αὕτη ὑπερτέρει πάσαν ἄλλην βάσανον. Τὴν ἐσπέραν, ὁ οὐρανὸς ἐφάνη ἐν μέρει αἰθρίας. Ἐδραμον εἰς τὸ φρούριον τοῦ Βεράρδου. Εἰσῆλθον, ἠρώτησα περὶ αὐτοῦ, καὶ μοὶ εἶπον ὅτι ἀπὸ τῆς πρωίας, μεθ' ὅλην τὴν βροχὴν, εἶχεν ἐξέλθῃ καὶ δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιστρέψῃ. Προχωρήσας, εἶδον ἐρχομένην τὴν Μεσσηνέλλαν μειδιώσαν· ἀλλὰ τὸ μειδίωμα τῆς μοὶ ἐφάνη ἄνθος ἐπὶ προσώπου νεκροῦ. Ἐνηγκαλίσθημεν καὶ ἐκαθήσαμεν ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Μετὰ μακρὰν σιωπὴν, εἶπον αὕτη:

«Μεσσηνέλλα, δὲν εἶσαι εὐχαριστή-
μένη.

«Αὕτη μὰς ἀπήντησε θρηνοῦσα. Εἶτα ἰδοῦσα περὶ αὐτὴν εἶπε:

«Ἀδελφέ μου, (οὕτω με ἀπεκάλει πάντοτε) αὐτὸς δὲν εἶναι τόπος κατὰ-
ληλος, ἔλθετε.

«Καὶ ἐγερθεῖσα, μετέλαβεν ἐκ τῆς χει-
ρὸς καὶ μετέφερεν ἐν τῷ πλησιοχώρῳ δά-
σει. Ἐφθάσαμεν εἰς μεμονωμένον τι μέρος·
ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν ἐρωτήσω. Ἡ
πτωχὴ νεανὶς ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς
τὸν οὐρανὸν καὶ μοὶ εἶπε κλαίονσα:

«Φρικῶδες μυστικὸν βαρύνει ἐπὶ
τῆς καρδίας μου, ἀδελφέ μου. Μυστικόν,
τὸ ὅποιον ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν μου, καὶ τὸ
ὅποιον τώρα ἀπεφάσισα νὰ ἀποκαλύψω
εἰς ὑμᾶς. Εἶναι ἡ διαθήκη μου... Ὁ Βε-
ράρδος δὲν με ἀγαπᾷ πλέον.

«Καὶ ἐμὲ ἐπίσης, ὦ Μεσσηνέλλα!...
ἀνέκραξα, καὶ ἐμὲ δὲν ἀγαπᾷ πλέον ὁ
σύζυγός σου! Ἐν τούτοις, ἂν μέλος τι
τοῦ σώματός μου ἤθελε τὸν προσβάλλῃ,
θὰ τὸ ἐκαίον ἀμέσως, ὅπως μὴ φθίρῃ
καὶ τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς αὐ-
τόν.

«Ὁ Θεός, εἶπεν ἡ Μεσσηνέλλα, ἐκ-
τείνουσα τὰς χεῖρας. . . ὁ Θεός βλέπει
τὴν ἀθωότητά μου. . . αὐτὸς γινώσκει
ὅτι οὐδὲ κατὰ διάνοιαν εἶμαι ἔνοχος. . .
ὅτι, μετ' αὐτόν, ὁ Βεράρδος εἶναι ἡ ἀγά-
πη μου. . . ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἄνοιξα εἰς
αὐτόν τὴν καρδίαν μου, αὕτη τὸν ἀγαπᾷ
τόσον πολύ, ὥστε δὲν δύναται νὰ ὑπο-
φέρῃ τὴν περιφρόνησίν του. Ὅταν ὁ Βε-
ράρδος εἶναι παρών, κρύπτω τὴν λύπην
μου· ἀλλ' ὅταν δὲν με βλέπῃ, κλαίω ἀ-
παρηγόρητα. . . Ὡ ἀδελφέ μου, δὲν δύ-
νασθε νὰ φαντασθῇτε πόσα δάκρυα ἔχυσαν
οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πτωχῆς Μεσσηνέλλας.

Δὲν θὰ περάσῃ πολλὸς καιρὸς, καὶ ὅταν
ἔλθετε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ φρουρίου τούτου,
θὰ με εὕρετε νεκράν, ἐκτεθειμένην εἰς τὸν
οἶκτον, ἢ εἰς τὴν περιεργίαν τῶν ὑποτε-
λῶν. Τότε, ἀδελφέ, λάβετε ἀπὸ τῆς χει-
ρὸς τὸν Βεράρδον, φέρετε αὐτόν εἰς τὸ μέ-
ρος, ὅπου θὰ κεῖται πτώμα, καὶ εἰπέτε τφ:
«Ἀπέθανεν ἐκ τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτος. . .
Ὡ! ἂν χύσῃ ἐν δάκρυ. . . ἂν ἐκπέμψῃ
ἓνα στεναγμόν, συγχωρᾷ αὐτῷ ἀπὸ τοῦδε
τὴν λύπην μου. . . Ὑποσχέθητέ μοι, ἀ-
δελφέ, ὅτι θὰ τὸ πράξετε. . . Ὁρκισθῇτέ
μοι. . . Μὴ ἀρνηθῇτε τὴν παρηγορίαν
ταύτην εἰς μίαν πτωχήν, τεθλιμμένην. . .

«Σπασμωδικὸς λυγμὸς διέκοψε τοὺς λό-
γους τῆς. . . καὶ ἡ νεανὶς ἐκλινε τὴν κε-
φαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου. . . Ἐγὼ ἡ-
μην συγκεκινημένος.

«Ὅχι, ὠραία δυστυχῆς, ἀνέκραξα,
σὺ δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃς. Τὸ ἐρπετόν ἀ-
πεπειράθη νὰ μολύνῃ τὸ ὠραῖον κρῖνον·
ἀλλ' ἐγὼ θὰ καταπατήσω ἐν τῇ ὁδῷ τὸ
ἐρπετόν. . . Ὁ ὄφις ἐφώρμησε κατὰ τοῦ
ἵππου, ὅπως ἵππος καὶ ἀναβάτης ἀπωλε-
σθῶσιν· ἀλλὰ θὰ συντριβῇ ἐν τῇ ἐπιχει-
ρήσει ταύτῃ τοῦ δόλου. . .

«Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβα δι' ἀμφοτέρων
τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἡσπά-
σθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον. Ἀφῆνης ἡ-
κουσα ὀξύτατην κραυγὴν, θόρυβον ἐν μέσῳ
τοῦ δάσου, καὶ βήματα ἀνθρώπου φεύ-
γοντος· ἀνεπήδησα ἐκπληκτός· ἔδραμον
εἰς τὸ μέρος, ὅθεν μὰς ἐφάνη ὅτι προσηλθεν
ἡ κραυγὴ, ἀλλ' οὐδὲν ἔχνος ἀνθρώπου εἶ-
δον. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν Μεσσηνέλλαν,
ἥτις στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου

μοὶ ἔνευσε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ φρου-
ριον. Ἦτο δὲ τεθλιμμένη, καταβεβλημένη
καὶ μόνις ἐβόδιζεν. Ἐσκεπτόμην νὰ εὗρω
τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτ' τὸν Βεράρδον καὶ
νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ λόγον διὰ τὴν πα-
ράδοξον πρὸς τὸν φίλον του καὶ τὴν σύζυ-
γόν του διαγωγὴν του. Ἐπὶ τέλους, ἐφθά-
σαμεν εἰς τὸ φρούριον. Ἐσυνώδευσα τὴν
Μεσσηνέλλαν μέχρι τῆς αἰθούσης, ὅπου τὴν
ἀπεχαιρέτισα.

«Χαῖρε, . . μοὶ εἶπεν ἡ δυστυχῆς...
ἐνθυμοῦ τὴν Μεσσηνέλλαν. . .

«Ἀνεχώρουν τεθλιμμένοι· ἀλλ' ὅτε
ἔφθασα εἰς τὴν θύραν, με προσεκάλεσεν
αὐθις. . . καὶ ἀπαξ ἔτι. . . Ἡ δυστυχῆς! . .
ἐφαίνετο ὅτι ἐνδόμυχος τις φωνὴ ἔλεγεν
αὐτῇ ὅτι δὲν θὰ μετέβλεπε πλέον. . . ἀνε-
χώρησα. Ἐγκαταλιπὼν τοὺς χαλινούς ἐπὶ
τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου καὶ σταυρώσας
τὰς χεῖρας, διέτρεχον τὴν εἰς τὸ φρούριον
μου φέρουσαν ὁδόν. Ἀφῆνης ἀκούω ὀπι-
σθέν μου φωνὴν ἐν τῷ σκότει καλοῦσάν με:

«Γορέλλε, Γορέλλε.

«Ἐστάθην. Ἡ φωνὴ μοὶ ἐφάνη ἀγνω-
στος, καὶ ὅμως ἀπεκρίθην:

«Ποῖος εἶναι; Τί θέλει ὁ ἐν τῷ
σκότει προφέρων τὸ ὄνομά μου;

«Γορέλλε. . . ἐπανελάβην εἰς ἱππότης
καὶ ταῦτο χρόνος με κατέφθασεν. Ἐν τῷ
ἀμυδρῷ τῶν ἀστέρων φωτί, τὸν ἀνεγνώ-
ρισα. Εἶχε τὴν κεφαλὴν γυμνήν, τὴν κό-
μην ἐν ἀταξίᾳ, τὴν φωνὴν ἡλλοιωμένην.

— Βεράρδε! . . εἶπον. . . εἰσθε σεῖς; . . Οἱ
ἄγιοι πάντες νὰ σὲ φυλάττωσι!

«Ἐγὼ εἶμαι. . . ἀλλὰ οἱ ἄγιοι με ἐγ-
κατέλειψαν.

«Δὲν ἀπήντησα, διότι εἶχον ἤδη ἀποφα-
σίσει τὴν ἐπιούσαν νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτόν
περὶ τῆς νέας του διαγωγῆς πρὸς τὴν Με-
σσηνέλλαν. Οὕτω λοιπὸν ἐν σιωπῇ βαδί-
ζοντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἡ
ὁδὸς καμπτομένη καὶ σχηματίζουσα γω-
νίαν ἀπέειχεν ἐξ Ἰσου καὶ ἀπὸ τῶν δύο
φρουρίων. Ἐκεῖ ἦτο σταυρός, τὸν ὅποιον
οἱ ὑποτελεῖς ἡμῶν ἐκάλουν Μέλανα Σταυ-
ρόν.

«Ἀφιππεύσατε! κραυγάζει τότε
πρὸς ἐμὲ ὁ Βεράρδος, ἀφιππεύσας.

«Ἐγὼ, ὅστις πάντοτε μίαν εἶχον ἐπι-
θυμίαν, νὰ πράττω πᾶν ὅ,τι τὸν νύχαι-
σται, ἀφιππεύσα ἀμέσως.

«Ἐπιφουλήσατε! μοὶ λέγει.

«Τί! μὴ ἐπιβουλευέται κανεὶς τὴν
ζωὴν μας;

«Ἐπιφουλήσατε καὶ θὰ μάθετε κα-
τόπιν!

«Ἐξιφούλησα καὶ ἐτέθην εἰς θέσιν ἀ-
μύνης.

«Ὑπερασπίσθητι! κραυγάζει ὁ Βε-
ράρδος, καὶ ἐπιπίπτει ὀρμητικῶς κατ' ἐ-
μοῦ.

«Τρομάξας ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐκείνης
ἐπιθέσεως, ἤρχισα ὡς ἠδυνάμην νὰ ἀμύνω-
μαι, ἀποκρούων τὰς προσβολὰς καὶ κραυ-
γάζων πρὸς αὐτόν ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς
τῶν ξιφῶν:

«Τί εἶναι τοῦτο, Βεράρδε; Φεῦ! ἀ-
γαπητέ μου φίλε! προσφιλέστατε ἀδελ-
φέ! ταπεινώσατε τὸ ξίφος. . . ἀκούσατέ

με, δι' ἀγάπην Θεοῦ... σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῶν ἀποθανόντων γονέων μας!

«Μὴ ἀναφέρης τὸ ὄνομά τους! ἀπῆντησε μετὰ τρομερᾶς φωνῆς, εἶσαι ἀνάξιος, ἀπὸ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγινες προδότης.

«— Ἐγὼ προδότης! Βεράρδε, στάσου μίαν μόνην στιγμήν καὶ ἀκουσέ με... Θέλεις τὸν θάνατόν σου.

«— Μὲ ὑβρίζεις ἀκόμη, ἐψιθύρισε ἐκείνος... στηρίζεσαι ἐπὶ τῆς δεξιότητός σου, διὰ νὰ προσθέτῃς τὴν ὑβριν εἰς τὴν βλάβην!

«Καὶ ἐδιπλασίαζε τὰς προσβολάς, κατὰ τρόπον, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλο τι ἢ νὰ ἀμύνωμαι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΤΗ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐφαντάσθη ἀμέσως ὅτι οἱ φιλόξενοι Ἰσπανοὶ φίλοι τῆς ἦσαν ἴσως νεκροὶ ἤδη, ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς διήρχετο τὴν θύραν καὶ διεπέρα αὐτὴν διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Καὶ τί μὲ συμβουλεύεις, φίλη μου, νὰ κάμω διὰ νὰ προλάβω τὴν καταστροφήν;

— Ἐγὼ, κυρία μου, ἤμουν ἄλλοτε ὑπηρέτρια τοῦ παπᾶ ἐνὸς χωριοῦ, ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὴν Φερράρη. Εἶνε ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος, ποῦ εἵμπορεῖ νὰ μοῦ κἀνῃ ὅ, τι τοῦ ζητήσω, γιατί εἶνε ὑποχρεωμένος σ' ἐμένα. Σ' αὐτόν νὰ πᾶμε ἔγὼ πηγαίνω νὰ ἔρω ἄνθρωπο γιὰ νὰ μᾶς συντροφεύσῃ καί, ὅσῳ γιὰ τὴ γυναῖκα ποῦ ἔρχεται καὶ ταγίζει τὸ παιδί, αὐτὴ εἶνε πτωχὴ καὶ θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ ἔς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Τὸ κάτω-κάτω, κυρία, καὶ ἂν σὰς εὐροῦν, καλλίτερα νὰ σὰς εὐροῦν εἰς ἕνα σεβάσιμον ἄνθρωπον, παρὰ μέσα σὲ δύο νέους Ἰσπανούς. Αὐτοί, κυρία μου, καθὼς βλέπω, μὴ θαρρεῖς πῶς θὰ σ' ἀφήσουν ἡσυχὴ οὔτε στιγμή. Τώρα, ποῦ ἔβρισκες σ' αὐτὴ τῇ θέσῃ σὰς σέβονται, ἀλλὰ ἅμα γίνετε καλὰ... ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ. Ἐγὼ ἂν δὲν ἤμουν σοβαρὴ καὶ ἂν δὲν ἔδινα προσοχὴ σ' αὐτούς ἀλλοίμονο σὲ μένα. Εἶνε ψεύτικο τὸ χρυσάφι ποῦ λαμποκοπᾷ ἐπάνω τους. Ἀλλὰ λένε καὶ ἄλλα ἔχουνε σ' τὸ νοῦ τους. Καὶ καλὰ ποῦ ἔβρεθηκα ἐγὼ, ἂν ἦταν ἄλλη!... Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι πονηρὴ καὶ ξέρω καὶ τὰ καταφέρνω. Κατάγομαι καὶ ἀπὸ σῶη, ἀπὸ τῇ γενεᾷ τοῦ Κριμπέλλη τοῦ Μιλανέζου, καὶ ἔχω τὴν τιμὴν μου εἰκοσι μίλια ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἀπὸ κεῖ ἔμφορεῖς νὰ καταλάβῃς τί ἔχω τραβήξῃ στὴ ζωὴ μου, ἀφοῦ κατήντησα ὑπηρέτρια σὲ Ἰσπανούς... Δὲν ἔχω ὅμως καὶ παράπονο ἀπὸ τὰ ἀ-

φεντικά μου, γιατί εἶνε ἄγγελοι, ὅταν δὲν τοὺς πιάνῃ μόνον ὁ θυμός.

Ἐπὶ τέλους τῇ εἶπε τσαῦτα καὶ τοιαῦτα, ὥστε ἡ δυστυχὴς Κορνελία ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τῆς.

Μετὰ δύο ὥρας εὐρίσκοντο ἀμφοτέραι ἐφ' ἀμάξης κατακλείστου μετὰ τῆς τροφῆς τοῦ βρέφους. Ἐφρόντισαν δὲ νὰ μὴ παρατηρηθῶσιν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἐφημέριον τοῦ χωριοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἤκουσαν παρὰ τοῦ δὸν Ζουὰν ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Λορέντιος δὲν θὰ μετέβαινον εἰς Φερράρη διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλὰ διὰ στενωπῶν ἀποκέντρων, αὐταὶ ἔλαβον τὴν εὐθεῖαν καὶ ὠδεύον βραδέως, ἵνα μὴ τὰς συναντήσωσιν.

Ἀφήσωμεν αὐτὰς ὁδεύουσας καὶ ἀκολουθήσωμεν τὸν Λορέντιον Βεντιβόλλη καὶ τὸν δὸν Ζουὰν.

Οὗτοι καθ' ὁδὸν ἔμαθον ὅτι ὁ δούξ δὲν εὐρίσκετο ἐν Φερράρῃ, ἀλλ' ἐν Βολωνίᾳ. Ἐπομένως, ἀφήσαντες τοὺς ἐλιγμούς καὶ τὰς πλαγίας ἀτραπούς, εἰσῆλθον ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, ὑποθέτοντες ὅτι δι' αὐτῆς θὰ ἐπανήρχετο ὁ δούξ ἐπιστρέφων ἐκ Βολωνίας.

Μετ' ὀλίγον, παρατηρήσαντες ὀπισθεν πρὸς τὸ μέρος τῆς Βολωνίας, ἵνα ἴδωσιν ἂν ἤρχετο τις ἐκεῖθεν, διέκριναν ὁμίλον ἐφίππων.

Ὁ δὸν Ζουὰν τότε λέγει τῷ Λορεντίῳ ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ὁδοῦ, διότι, ἂν τυχὸν μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκετο ὁ δούξ, ἤθελε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, προτοῦ εἰσέλθῃ εἰς Φερράρη, ἥτις ὀλίγον ἀπέχεν ἐκεῖθεν.

Ὁ Λορέντιος ὑπήκουσε.

Μόλις οὗτος ἀπεμακρύνθη, ὁ δὸν Ζουὰν ἀφῆρεσε τοῦ πύλου τοῦ τὰ πτερὰ τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν πολυτίμον ταινίαν, ἐνήργησε δὲ λίαν ἐσκεμμένως, ὥς ὠμολόγησεν ὕστερον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἔφθασεν ὁ ὁμίλος τῶν ἐφίππων.

Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκετο γυνὴ τις, ἐπιβαίνουσα μελανολεύκου ἵππου, περιβεβλημένη ὁδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ἔχουσα διὰ προσωπίδος ἐκ ταφεῖα, ἵνα κάλλιον ἴσως κρύπτηται, ἢ προφυλάσσεται ἀπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου.

Ὁ δὸν Ζουὰν ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀποκεκαλυμμένος τὴν κεφαλὴν ἀνέμενε τοὺς ἐρχομένους. Ὅταν οὗτοι ἐπλησίασαν, τὸ ἐξωτερικόν, ὁ ὠραῖος ἵππος, ἡ πλουσία περιβολὴ τοῦ Ἰσπανοῦ εὐπατρίδου, καὶ πρὸ πάντων ἡ λάμψις τῶν ἀδαμάντων αὐτοῦ, προσέβλεψαν τὰ βλέμματα πάντων καὶ ἰδίως τοῦ δουκὸς τῆς Φερράρης, ὅστις εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Μόλις οὗτος ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πολυτίμου πύλου, ἀνεπόλησεν ἀμέσως ὅτι ὁ φέρων αὐτόν ἦτο ὁ δὸν Ζουὰν δὲ Καμβοά, ὁ σωτὴρ αὐτοῦ κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην πάλιν καὶ ἡ σκέψις αὐτῇ τῷ ἐφάνη τοσοῦτον βεβαία, ὥστε, χωρὶς ν' ἀναμένῃ ἐπὶ πλέον, διηυθύνθη ἔσπευσμένως πρὸς τὸν δὸν Ζουὰν.

— Δὲν πιστεύω ν' ἀπατώμαι, τῷ εἶπεν,

εὐγενέστατε, ἂν σὰς ὀνομάζω δὸν Ζουὰν δὲ Καμβοά, μὲ βεβαιούσι τὸ ἐξωτερικόν σὰς καὶ ὁ πῖλος οὗτος.

— Εἶνε ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ζουὰν, οὐδέποτε ἠθέλησα ν' ἀποκρύψω τὸ ὄνομά μου. Ἀλλ' εἶπατέ μοι, εὐγενέστατε, τίς εἰσθε, ἵνα μὴ φανῶ ἀγενής.

— Εἶμαι, κύριε δὸν Ζουὰν, ὁ δούξ τῆς Φερράρης, ἐκεῖνος, ὅστις ὑπεσχέθη νὰ σὰς ὑπηρετῇ ἐπὶ ζωῆς, τὴν ὁποίαν πρὸ τεσσάρων μόλις ἡμερῶν τῷ ἐσώσατε.

Ὁ δούξ δὲν εἶχεν εἰσέτι περατώσει τὴν φράσιν του, ὅτε ὁ δὸν Ζουὰν ὠρμησεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του καὶ ἔσπευσε ν' ἀσπασθῇ τοὺς πόδας τοῦ δουκὸς. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν βίαν ἐκείνου, ὁ δούξ εἶχεν ἤδη ἀφήσῃ τὸ ἐφίππιον, κατὰ τρόπον, ὥστε, ἐνῶ κατήρχετο τοῦ ἀναβολέως, ὁ δὸν Ζουὰν ἐδέχθη αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ Λορέντιος, ὅστις ἐθεώρει μακρόθεν τὰς διατυπώσεις ταύτας, μὴ ἀποδίδων αὐτὰς εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὀργήν, ὠρμησε καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ ἵππου του ἀλλ' ἀμέσως συνεκράτησεν ἑαυτοῦ ἰδὼν ἀμφοτέρους περιπτυσσομένους.

Ὁ δούξ παρατήρησε τὸν Λορέντιον ὑπερθεῖν τῶν ὤμων τοῦ δὸν Ζουὰν τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ ὀλίγον τεταραγμένος ἠρώτησε τὸν δὸν Ζουὰν ἂν ὁ Λορέντιος Βεντιβόλλης, ἦν συνοδοιπὸρος του.

— Ἀς ἀπομακρυνθῶμεν ἐντεῦθεν, ἀπῆντησεν ὁ δὸν Ζουὰν, θὰ διηγηθῶ εἰς τὴν ὑμετέραν ἐξοχότητα πολλὰ πράγματα.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ δὸν Ζουὰν τότε τῷ εἶπε:

— Ἐξοχώτατε, ὁ Λορέντιος Βεντιβόλλης, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ, ἔχει μεθ' ὧν νὰ λύσῃ διαφορὰν ὀχι μικράν. Λέγει, ὅτι πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀπηγάγετε τὴν ἀδελφὴν του, δεσποινίδα Κορνελίαν, ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ἐξαδέλφης του, καὶ ὅτι τὴν ἠπατήσατε καὶ τὴν ἤτιμάσατε. Ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἀπὸ ὑμᾶς ὁποῖαν ἱκανοποίησιν νομίζειτε ἱκανὴν δι' αὐτόν, ἵνα γνωρίζῃ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ. Μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ χρησιμεύσω ὥς μεσάζον πρόσωπον, προσεφέρθη δὲ εὐχαρίστας, διότι ἐκ τινων σημείων τῆς πάλης, τὴν ὁποίαν μοὶ διηγήθη, ἀνεγνώρισα ὅτι ὑμεῖς, ἐξοχώτατε, εἰσθε ὁ κύριος τοῦ πύλου τούτου, τὸν ὁποῖον εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ δωρήσατε. Ὅθεν, βλέπων ὅτι οὐδεὶς κάλλιον ἐμοῦ ἠδύνατο νὰ μεσολαβήσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, προσεφέρθη νὰ τὸν βοηθήσω. Ἦδη ἐπεθύμουν, ἐξοχώτατε, νὰ μοὶ εἴπητε τί σκέπτεσθε περὶ τούτου, καὶ ἂν ὁ Λορέντιος εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀ! φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, εἶνε τόσον ἀληθές, ὥστε μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἀρνηθῶ, ἔστω καὶ ἂν ἐπεθύμουν νὰ τὸ πράξω. Δὲν ἠπάτησα ὅμως τὴν Κορνελίαν, καίτοι γνωρίζω ὅτι ἐγένετο ἀφαντος τῆς οἰκίας, ἐκ τῆς ὁποίας μοὶ λέγετε. Δὲν τὴν ἠπάτησα, διότι θὰ γείνη σύζυγός μου, οὐδὲ τὴν ἀπήγαγον, διότι δὲν γνωρίζω τί ἀπέγινε καὶ ποῦ εὐρίσκεται. Ἐὰν δὲν ἐτέλεσα δημοσίᾳ τοὺς γάμους μας, τοῦτο τὸ ἔπραξα, διότι ἡ μὴ-